

Sygn. akt II S 42/14

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie

Przewodniczący SSA Edward Stelmasik

Sędziowie: SSA Bogusław Tocicki

SSA Witold Franckiewicz (spr.)

po rozpoznaniu

sprawy skazanego A. B.

w przedmiocie skargi oskarżyciela posiłkowego J. N.

na naruszenie prawa do rozpoznania sprawy Sądu Okręgowego w Świdnicy o sygn. akt IV Ka 668/14 i Sądu Rejonowego w Świdnicy o sygn. akt II K 1/14

na podstawie art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. Nr 179, poz. 1843)

na podst. art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił:

I. skargę oskarżyciela posiłkowego J. N. pozostawić bez rozpoznania,

II. zarządzić zwrot opłaty od skargi na rzecz oskarżyciela posiłkowego J. N..

UZASADNIENIE

Oskarżyciel posiłkowy J. N. złożył skargę na przewlekłość postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w Świdnicy sygn. akt IV Ka 668/14 oraz Sądu Rejonowego w Świdnicy sygn. akt II K 1/14. Skarga ta wpłynęła do sądu w dniu 21 listopada 2014 r.

Z analizy akt Sądu Rejonowego w Świdnicy II K 1/14 wynika, że Sąd Okręgowy po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez oskarżyciela posiłkowego J. N. wyrokiem z dnia 17 października 2014 r. w sprawie IV Ka 668/14 prawomocnie zakończył sprawę.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Stosownie do art. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym i nadzorowanym przez prokuratora i sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia okoliczności, które są istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, przy czym dla stwierdzenia, czy w sprawie doszło do przewlekłości postępowania, należy w szczególności ocenić terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez sąd w celu wydania w sprawie rozstrzygnięcia co do istoty. Oznacza to, iż celem skargi na przewlekłość w toku postępowania jest przeciwdziałanie trwającej przewlekłości, zaś jej funkcją przede wszystkim wymuszenie

nadania sprawie odpowiednio sprawnego biegu procesowego. Służy temu zarówno samo stwierdzenie wystąpienia przewlekłości w postępowaniu (art. 12 ust. 2 ustawy), jak i możliwość zalecenia podjęcia przez sąd rozpoznający sprawę odpowiednich czynności w wyznaczonym terminie(art. 12 ust. 3 ustawy).

W sytuacji jaka wystąpiła w przedmiotowej sprawie wyżej wymienione cele i funkcje skargi nie mogły już być spełnione. Trzeba mieć bowiem na uwadze, że sprawa, której skarga dotyczy został już prawomocnie zakończona. Skoro celem skargi jest przeciwdziałanie przewlekłości w trakcie trwania postępowania, wniesienie skargi już po jego prawomocnym zakończeniu, ze względów oczywistych zadań swoich spełnić nie może.

Należy wskazać, że wyrażony w art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. Nr 179, poz. 1843) w słowach "w toku postępowania" termin do wniesienia skargi jest zachowany, jeżeli skarga została złożona na tym etapie postępowania karnego, którego dotyczy. Przechodząc na grunt przedmiotowej sprawy, stwierdzić należy, że skarga na przewlekłość postępowania została złożona po zakończeniu postępowania, co czyni tę skargę spóźnioną, a w konsekwencji wniesioną po terminie.

W konsekwencji powyższych rozważań, na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. skargę wniesioną przez oskarżyciela posiłkowego J. N. należało pozostawić bez rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2004 r., III SPP 23/04, OSNKW 2005, z. 2, poz. 16).

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania znajduje swoje uzasadnienie w treści przepisu art. 17 ust 3 cyt. ustawy (patrz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2013 r. sygn. KSP 8/13).

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł jak na wstępie.